

можете да оцѣните грандиозното дѣло на патриарха на днешната българска литература, народния поетъ Иванъ Вазовъ, когото имате днесъ честта да приемете като гостъ въ своята срѣда. Чествувайки неговата петдесетгодишна литературна дѣйностъ, вие същевременно чествувате най-големата сила на тоя народъ — успѣхитъ на негова до вчера прѣзрѣнъ езикъ и на неговата писменостъ, които — езикъ и писменостъ — само като изчезнатъ, тогава враговетъ ще могатъ да кажатъ: българската държава и българскиятъ народъ сж загинали.

Бждете здрави и бодри, млади приятели, и се гответе да внесете за благо на родната страна, колкото е възможно по-голямъ мораленъ и интелектуаленъ капиталъ. Само тогава вие ще отплатите онова, което сте взели отъ произведенията на чествувания днесъ народенъ поетъ, като сте се учили още отъ дѣца да мислите и да чувствувате все по-благородно прѣди всичко надъ неговитѣ напоени съ чистъ и здравъ български духъ книги.

Здравѣйте и крѣпнете за по-добро бждеще на нашия измъченъ и озлочестенъ народъ!

Прѣди да свърша, ще ви цитирамъ едно отъ хубавитѣ стихотворения на Вазова, което, моля ви, нека съ огнени букви се врѣже въ съзнанието ви.

Ето това стихотворение:

Ужасенъ часъ! България трепери,
Като листо и подъ моръ живѣе!
Съ окото си се мжчи да измѣри
Дълбочината, що прѣдъ нея зѣе.

Дълбочина, дѣ мракъ цари, синджири
Дрънчатъ, бдятъ кръвоочнитѣ вампири . . .
Тозъ миръ проклетъ? О, нѣма той да бжде!
Убиецъ може да закаля, но не сжди!

Тозъ миръ на мѣсть — е миръ на пѣсъкъ сложенъ
Високъ градежъ върху блатиста почва:
Едвамъ сглобенъ — да се тресе започва,
Тозъ миръ е новъ ратъ, малко поотложенъ;

Тозъ миръ — на побѣдителъ миръ не дава,
Тозъ миръ дойде слѣдъ Пирова побѣда,
Полвина свѣтъ въ страхъ лавритъ си гледа,
Полвина свѣтъ гори да отмъщава!

О, побѣдители, единъ слѣпеца
Не вижда крѣхкостта на вашта кула,